

mellem den anslåede slutskat til kommunerne for 1971 og de acontobeløb, som kildeskattedirektoratet månedlig har udbetalt til kommunerne i løbet af 1971 efter reglerne i kildeskattelovens § 64. Det skønnede forskelsbeløb er forhøjet med det 8 pct.s tillæg, som skal ydes ved udbetaling pr. 1. november 1972. Skønnet er udarbejdet i november 1971 og indgår i finansloven for finansåret 1972-73.

Som nævnt i notatet af 17. april 1972 om indkomstskattens provenu for finansåret 1971-72, der er tilsendt udvalget i forbindelse med svaret på et andet spørgsmål, er det muligt, at skønnet over slutskatten for 1971 har været lidt for højt, og det kan ikke bedømmes, i hvilket omfang dette er tilfældet, før der fremkommer yderligere oplysninger. Hvis det senere viser sig, at slutskatteskonnet for 1971 må nedsættes, vil det omtalte forskelsbeløb formentlig også blive reduceret.

Spørgsmål 10:

Hvad er forklaringen på den store forskel på kommunernes og statens indkomstskøn?

Svar:

Ved overgangen til kildeskat blev usikkerheden omkring skønnene over beskatningsgrundlaget for indkomstskatterne forøget, fordi det nu — i modsætning til under det gamle system — drejer sig om indkomstbeløb, der først vil blive indtjent, efter at budgetskønnene er udarbejdet. For det første år med kildeskat er denne usikkerhed særlig stor, fordi der samtidig med kildeskattens indførelse gennemførtes en hel række ændringer i reglerne for opgørelsen af de skattepligtige indkomster. Her skal blot nævnes, at man gik over til særskilt beskatning af hustruindtægt og selvstændig beskatning af børns indkomst, samtidig med at forskellige fradragsregler blev ændret. Hertil kommer, at overgangsreglerne for indkomstopgørelsen og beskatning af indkomsterne navnlig i 1968 og 1969 utvivlsomt har påvirket indkomstansættelserne for de sidste år før kildeskattens ikrafttræden og for det første kildeskatteår, således at sammenhængen mellem de økonomiske størrelser, der benyttes ved vurdering af den forventede indkomstudvikling og udviklingen i beskatningsgrundlaget, har været an-

derledes end under det gamle skattesystem og antagelig også noget forskellig fra den sammenhæng mellem disse størrelser, som man må regne med under kildeskatten, når overgangsperioden er udløbet.

De foran nævnte usikkerhedsfaktorer er fælles for kommunernes og statens indkomstskøn. Desuden er der en række faktorer, der bevirker, at kommunernes skøn må blive mere usikre end statens. Ved statens budgettering arbejder man med beskatningsgrundlag for hele landet, der kan anslås på basis af udviklingen i beskæftigelse, priser, lønninger og andre økonomiske størrelser, om hvilke der forholdsvis hurtigt fremkommer statistiske oplysninger for hele landet under eet. Ved kommunernes budgettering drejer det sig om indkomstudviklingen inden for den enkelte kommunes område. Den påvirkes ikke alene af de almindelige udviklingstendenser for hele landet, men også af udviklingen i enkelte erhverv eller virksomheder, der er dominerende i den pågældende kommune, og af tilgang og afgang af skatteydere som følge af flytninger over kommunegrænserne. Da det normalt er særligt vanskeligt at bedømme udviklingen i disse lokaløkonomiske faktorer, må de kommunale skøn gennemgående blive mere usikre end statens indkomstskøn. Denne særlige usikkerhed kan bevirke, at de kommunale skøn over stigningen i beskatningsgrundlaget bliver mere forsigtige end statens skøn over indkomststigningerne.

Det er muligt, at disse tendenser til en særlig forsigtig vurdering af den fremtidige indkomstudvikling forstærkes af, at konsekvenserne af en undervurdering af indkomststigningen ikke helt er de samme for kommunerne som for staten. Både for staten og for kommunerne vil en forsigtig vurdering af indkomstudviklingen give sig udslag i, at indkomstskatternes provenu bliver større end budgetteret, idet skattesatserne bliver højere end nødvendigt for at indbringe det budgetterede skatteprovenu. Et merprovenu af denne art vil få forholdsvis stor betydning for kommunernes økonomi, fordi indkomstskatten er kommunernes dominerende indtægtskilde, mens staten udover indkomstskatten råder over betydelige indkomster navnlig i form af forbrugsafgifter og i øvrigt har større finanspolitisk handlefrihed end kommunerne. Ganske vist